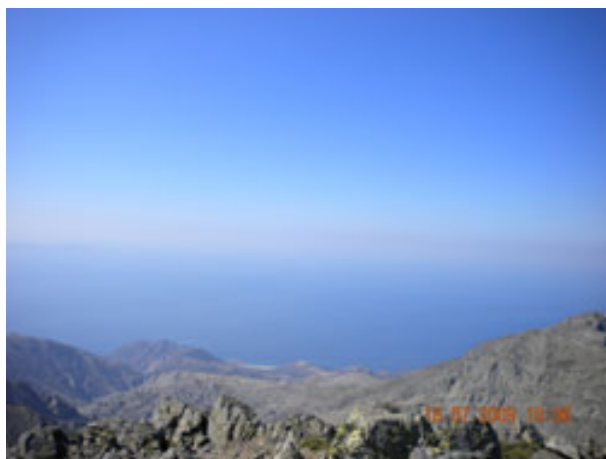

ΑΝΑΒΑΣΗ ΣΤΟ ΣΑΟΣ (Φεγγάρι) ΤΗΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ: Μια ενεργειακή απόλαυση

Αυτό που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση σε σχέση με το Σάος, το βουνό της Σαμοθράκης, ήταν αυτή η ασάφεια γύρω από το ύψος του. Ψάχνοντας στο ιντερνετ, πριν πάμε στο νησί, έβλεπα αυτή την «ποικιλία» των αριθμών και παραξενεύτηκα. Δείτε εδώ μερικές αναφορές στο ύψος του, σε

διάφορες καταχωρήσεις:

“Το βουνό της, ο Σάος, είναι το ψηλότερο βουνό του Αιγαίου καθώς η κορυφή του, το Φεγγάρι, αγγίζει τα 1664 μέτρα.” “Σάος (1.621 μ.)”

“Να ανέβει στο όρος Σάος (1.650 μέτρα περίπου)”

“Από τις τρεις κορυφές που συναντάς η κεντρική είναι η ψηλότερη στα 1.612 μ”

“Το βουνό της -Σάος ή Σάωκη- το ψηλότερο βουνό του Αιγαίου, με την κορυφή Φεγγάρι, αγγίζει τα 1700 μέτρα”

“κορυφή Φεγγάρι, (υψόμετρο 1.627μ) του βουνού ΣΑΟΣ”

“Ανάβαση στη κορυφή Φεγγάρι (1611 μ.)”

“η οροσειρά Σάος με ψηλότερη κορυφή το Φεγγάρι ύψους 1614 μέτρα”

“οροσειρά Σάος και την κορυφή Φεγγάρι (υψόμ. 1624μ)”

“Το απόκρημνο Σάος, με υψηλότερη κορυφή το Φεγγάρι (1670μ. η

υψηλότερη κορυφή του Αιγαίου)”

“Ο Σάος ή Φεγγάρι είναι βουνό της Σαμοθράκης με μέγιστο υψόμετρο 1.600 μέτρα”.

“Στο νησί δεσπόζει το Όρος Σάος ή Φεγγάρι (μέγιστο υψόμετρο 1.448)” κι εδώ “της οροσειράς Σάος, με ψηλότερή κορυφή το Φεγγάρι ή Μαρμαρά με υψόμετρο τα 1611μ. ή 1664μ” Αυτό το ή μας τρέλανε...

Είχαμε πει πολλές φορές να πάμε στη Σαμοθράκη αλλά κυρίως η απόσταση δεν μας το επέτρεπε. Η Αλεξανδρούπολη και μόνο από τη Λαμία, είναι επτά ώρες. Αυτή τη φορά όμως τα καταφέραμε, με αφορμή το κάλεσμα στο Οικολογικό Κάμπινγκ από τους νέους των Οικολόγων Πράσινων και τους Ηλιόσπορους, που έγινε από τις 12 έως στις 22 Ιουλίου 2009 στο Δημοτικό Κάμπινγκ του νησιού.

Ήταν ένα ανοιχτό κάλεσμα σε νέες-νέους, οικογένειες, συλλογικότητες και ομάδες, τοπικές οικολογικές κινήσεις, θεματικές πρωτοβουλίες και περιβαλλοντικές ΜΚΟ, οικοκοινότητες, τοπικούς παραγωγούς και βιοκαλλιεργητές, ταξιδιώτες, καθώς και όλους όσους ενδιαφέρονται να υιοθετήσουν έναν οικολογικό τρόπο ζωής, να ζήσουν για 10 ημέρες στο

δημοτικό κάμπινγκ «ελεύθερης διαβίωσης».

Η φίλη μας η Λίτσα προσπάθησε από πριν μέσω του e-mail να μας βοηθήσει για την παραμονή μας, αλλά δεν στάθηκε τυχερό να τη γνωρίσουμε από κοντά. Οι ντόπιοι βλέπεις το καλοκαίρι έχουν άλλους ρυθμούς από τους ρυθμούς των επισκεπτών...

Ήταν ίσως η ωραιότερη από τις διακοπές που κάναμε τα τελευταία χρόνια. Η Σαμοθράκη έχει μια ιδιαίτερη ενέργεια που τη νοιώθεις. Είναι το πράσινο του νησιού, είναι τα νερά και οι βάθρες, είναι οι αρχαιολογικοί της χώροι, είναι το Σάος, είναι τόσα πολλά. Θεωρείται και είναι ένα πράσινο νησί με πυκνή βλάστηση που αποτελείται κυρίως από ελιές, βελανιδιές, καστανιές, πλατάνια και μεγάλη ποικιλία θάμνων, όπως οι μυρτιές, οι πικροδάφνες, αλλά και βότανα, όπως η μέντα, το θυμάρι, το χαμομήλι. Το δρυοδάσος, με τις αιωνόβιες και τους παράξενους κορμούς βελανιδιές, εμφανίζεται κυρίως στη βορινή πλευρά. Παλιότερα πρέπει να κάλυπτε το μεγαλύτερο μέρος του νησιού. Το χαρακτηριστικότερο του ανάγλυφου του νησιού είναι οι βάθρες -φυσικές πισίνες- στα ρέματα, οι καταρράκτες και οι μικρές λίμνες που σχηματίζονται στο τέρμα τους, με πιο γνωστές τις βάθρες στο ρέμα του Φονιά.

Η απόφαση να ανέβω μόνος μου στο Σάος, χωρίς να ξέρω το βουνό, δεν ήταν δύσκολη, γιατί πάντα το επιδιώκω. Είναι μια συνήθεια και τάση “φυγής στο άγνωστο”. Και **“μου αρέσει να βρίσκομαι στις κορφές του βουνού. Εδώ δεν μπορείς να χαθείς”** όπως λέει η Πολωνίδα νομπελίστρα ποιήτρια Βισλάβα Σιμπόρσκα. Η ανάβαση από τα θέρμα θεωρείται δύσκολη σχετικά για κάποιους χωρίς καλή φυσική κατάσταση, λόγω των απότομων κλίσεων.

Ήμωνα εφτά το πρωί στα θέρμα. Ξύπνησα τη Βάσω πρωί πρωί να με πάει. Ρωτώντας βέβαια πας στην πόλη, αλλά όχι στο βουνό! Ο κύριος, που βρήκα κατά καλή μου τύχη στο δρόμο, μου έδειξε την κατεύθυνση αλλά... σημάδια γιοκ. Κάπου είδα στην αρχή αλλά στη συνέχεια ...“δρόμοι ανοίγονται πολλοί”. Τελικά στη δεξαμενή φεύγουμε δεξιά ακολουθώντας τον αγροτικό χωματόδρομο, περνάμε τη ρεματιά με τα πλατάνια και συνεχίζουμε μέχρι τις κεραίες της κινητής τηλεφωνίας. Από εδώ ξεκινάει το Μονοπάτι με τα σημάδια του E6.

Το μονοπάτι ελίσσεται ανάμεσα στα δέντρα, τις βελανιδιές κυρίως. Όμορφο δάσος, σκιερό στην αρχή και στη συνέχεια αραιώνει. Το να προσπερνάς άλλους ορειβάτες, δεν είναι και εύκολο πράγμα, γιατί διστάζεις. Πώς θα το πάρουν κι οι ίδιοι. Όμως, η βιασύνη ξεπερνάει την ευγένεια και με αθώο χαμόγελο χαιρετάς και φεύγεις, άλλωστε φαίνονται που είναι ξένοι.

Στα 1030 μέτρα μέσα στη ρεματιά είναι η τελευταία πηγή πριν από την κορυφή. Νερό παγωμένο, χωρίς κούπα, σκύβεις και το πίνεις, προσκυνώντας τη θεά φύση. Περνάς απέναντι και συνεχίζεις διασχίζοντας μια κατάφυτη περιοχή με φτέρες. Στο διάσελο το μονοπάτι στρίβει δεξιά και ανεβαίνει ανάμεσα στους σκληρούς αγκαθωτούς θάμνους, αφήνοντας τα τελευταία γέρικα δέντρα. Θέλει προσοχή στους χάρτες, γιατί το έχουν λάθος. Η θεά είναι καταπληκτική. Σκληρή και απότομη ανάβαση στη γυμνή πλαγιά και στα σαθρά πετρώματα.

Βγαίνουμε στην πρώτη κόψη. Κάτι σαν εικόνισμα, στον αέρα, τραβάει την προσοχή και τη φωτογραφική μηχανή. Δεν είναι η κορυφή. Τα σημάδια οδηγούν πάνω στην κόψη σε ένα αρκετά

δύσκολο πέρασμα χωρίς μονοπάτι. Και να... η κορυφή, με το ερείπιο της σιδερένιας κεραίας και το μνημείο – φωτογραφία της ξένης κοπέλας που πρέπει να σκοτώθηκε από κεραυνό.

Και τώρα πώς κατεβαίνουν; Σκέφτηκα για εναλλακτική λύση, αλλά, καλύτερα από τα ίδια μην κάνουμε παλικάριές... Η ζέστη ανεβαίνει, άγνωστα απότομα μέρη, καλύτερα η σιγουριά του μονοπατιού.

Πολλά γίδια σκόρπια στη διαδρομή. Η ζημιά στη βλάστηση δεν έχει τελειωμό. Η αδέσποτη κασίκα είναι πανταχού παρούσα. Δίνεται η εντύπωση στον επισκέπτη ότι δεν υπάρχουν κοπάδια ούτε στάνες. Υπάρχουν μόνο ζώα τα οποία κυκλοφορούν ελεύθερα όλες τις ώρες της μέρας και της νύχτας σε όλο το νησί. Αυτό δεν έχει να κάνει με την άγρια φύση, η οποία έχει τους κανόνες της και μπορεί να θρέψει πληθυσμούς, όσους αντέχει το οικοσύστημα. Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια οργανωμένη κτηνοτροφία με κανόνες, βασικός κανόνας της οποίας είναι η ελεύθερη βοσκή τους θερινούς μήνες χωρίς κανένα εμπόδιο και με πολλαπλασιασμό των πληθυσμών των γιδιών, ανάλογη και με τις ανάγκες του νησιού σε κρέας. Δηλαδή όσο αυξάνει τη θερινή περίοδο ο τουρισμός και οι επισκέπτες, τόσο αυξάνει και ο

αριθμός των κοπαδιών και των ελεύθερων κατσικιών, με αποτέλεσμα αυτό να συμβαίνει σε βάρος του δρυοδάσους και της βιοποικιλότητας, με κίνδυνο για οικολογική καταστροφή. Αυτό πρέπει να σταματήσει. Στο νησί έχει οριοθετηθεί προστατευόμενη περιοχή, με κωδικό «ΦΕΓΓΑΡΙ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ – SPA: GR 1110004» του δικτύου NATURA 2000, που περιλαμβάνει τον κεντρικό ορεινό όγκο του.

Συνολικός χρόνος ανάβασης 5 ώρες (3 ανάβαση, 2 κατάβαση), χρόνος μιας γρήγορης μοναχικής πορείας. Μόνο μια πηγή, στο μέσο περίπου, άρα χρειαζόμαστε νερό.

Στέφανος Σταμέλλος

<http://e-onthemountain.blogspot.com/>

<http://www.e-ecology.gr/>